

[Svend Jakobsen.]

fordi de midler, der er til vor rådighed, når vi skal løse boligproblemerne langsigtet, er meget ømtålige, og fordi jeg er bekymret for muligheden for saglige drøftelser om de langsigtede foranstaltninger, hvis den reaktion, der fra den borgerlige presse og enkelte borgerlige politikere er kommet til udtryk over for boligministerens bekendtgørelse, skal tages som udtryk for den måde, de boligpolitiske foranstaltninger vil blive håndteret på.

Det boligpolitiske område er ømtåligt. Der er på området så mange velerhvervede rettigheder, der kan blive berørt, at der er basis for at spekulere taktisk, der er basis for at spekulere i stemmer, hvis man vil det. Det er min bestemte opfattelse, at befolkningen venter af os, at vi lægger de taktiske hensyn bort, trækker i arbejdstøjet og gennemfører saglige og socialt forsvarlige langsigtede løsninger. Det er ikke det, boligministerens bekendtgørelse af 30. oktober 1972 vedrører, men bekendtgørelsen kan måske være årsag til, at vi under de forhandlinger, der, forudser jeg, kan blive vanskelige nok i forvejen, ikke bliver forstyrret af akutte indgreb på boligmarkedet.

Jeg skal kun her tilføje endnu en tak fra socialdemokratiets side for den redegørelse, boligministeren afgav her den 7. ds.

Bendix: Jeg skal starte med at takke ministeren. Det bliver formentlig også den eneste tak, jeg kan levere i denne omgang. Det er en tak for, at ministeren gav denne redegørelse. Vi ønskede, at ministeren skulle give den, og vi er tilfredse med, at vi har fået den.

Jeg vil i øvrigt sige, at det i denne sag er vanskeligt at afgøre, om man skal le eller græde. Men da jeg i går aftes læste boligministeriets notat af den 20. oktober, blev jeg fuldstændig klar over, at i denne sag er der kun plads til gråd og jammer, for det notat af den 20. oktober, som boligministeriet har lavet, og som formentlig er baggrunden for ministerens indgreb, er jo på ingen som helst måde i overensstemmelse med det indgreb, ministeren har foretaget. Allerede i udgangsstillingen, må jeg derfor sige, er jeg skeptisk over for, hvad det egentlig er, der har været målet med dette indgreb.

Boligministeren har stort set erkendt, at

regeringen selv har skabt den situation, som har medført, at den samme regering har fundet det nødvendigt at gribe ind, først og fremmest over for parcelhusbyggeriet. Det fremgår med al ønskelig tydelighed af udtalelser, bl.a. af formanden for Kommunernes Landsforening, at dette indgreb kun kan eksistere i kort tid, så kort, at det mange steder end ikke vil nå at komme til at virke.

Dér, hvor det rammer og rammer hårdt — og det er først og fremmest i en række kommuner i hovedstadsområdet — er ministeren allerede nu indstillet på at give dispensationer.

Så kan boligministeren måske spørge sig selv: hvad er der egentlig så at råbe op om? Jo, for det forekommer helt meningsløst set fra vores side. Når vi reagerer så stærkt, er det, fordi der i dette indgreb ligger en kedelig tendens, som set med vore øjne er aldeles uacceptabel, en holdning fra regeringens og ministerens side, som vi ikke kan acceptere.

Jeg har to hovedankepunkter. Det første er: denne rationering rammer først og fremmest parcelhusbyggeriet og det med den motivering, at det er den type byggeri, der er steget mest. Hvad er det egentlig for en formynderholdning? Hvis det nu forholdt sig sådan, at folk ønskede udelukkende at bo i parcelhuse, så ville konsekvensen af ministerens tankegang være, at det kunne man ikke få lov til. Det, der er det bærende synspunkt i ministerens indgreb, er, at den balance, som én gang er etableret på det boligpolitiske område mellem forskellige boligformer, skal fastholdes.

Lad mig også med det samme svare på, hvorfor vi altid reagerer stærkt, når socialdemokratiet og SF går i gang med at gribe ind over for parcelhusene — og det er jo efterhånden noget, der sker ret hyppigt. Vi mener, at det selvejede enfamilieshus er en ganske ideel boligform, og vi føler os på baggrund af alle de officielle og halvofficielle undersøgelser, som vi har kendskab til, temmelig sikre på, at den opfattelse, vi har, deles af et flertal i befolkningen, ja, vel af et overvældende flertal i befolkningen. Videre er vi af den opfattelse, at hvis der skal blive alvor af en spredning af ejendomsretten i dette land, og det mener vi der skal, er den bedste vej hertil en udbredelse af ejendomsretten til boligen.

Mit andet hovedankepunkt over for det,